

ת"פ (נתניה) 65520-12-22 - מדינת ישראל נ' פלונית

ת"פ (נתניה) 65520-12-22 - מדינת ישראל נ' פלוניתשלום נתניה

ת"פ (נתניה) 65520-12-22

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה

נגד

פלונית

בית משפט השלום בנתניה

[10.06.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

ע"י ב"כ עוה"ד מור שקים

ע"י ב"כ עוה"ד דנה גרין

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. כחלק מהסדר הטיעון הדיוני התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר בעניינה של הנאשמת, אשר יבחן את נסיבותיה האישיות, נסיבות ביצוע העבירות ויעביר המלצותיו לבית המשפט. לבקשת ההגנה התבקש שירות המבחן לבחון את סוגיית ההרשעה.

3. בסופו של תהליך אבחון, ועל אף שהנאשמת לא שולבה בטיפול בחסות שירות המבחן ולא הציגה נזק קונקרטי, המליץ שירות המבחן להעדיף את הפן החינוכי שיקומי ולשקול בחיוב ביטול ההרשעה והעמדתה בצו מבחן.

4. חרף אופיו החיובי של תסקיר המבחן, הצדדים לא גיבשו הסכמה לעניין העונש שראוי שיושג על הנאשמת וכל צד טען כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי. המחלוקת נוגעת בעיקר בשאלת ההרשעה ובכך נתמקד. כתב האישום המתוקן

5. ביום 11.9.2022 בשעה 11:40 או סמוך לה, הגיעה הנאשמת לבית בו התגוררה באותה העת אימה ילידת 1962 (להלן: המתלוננת) והחלה לצעוק ולקלל את המתלוננת. האחרונה ביקשה מבן משפחה כי יסייע בהרגעת הנאשמת. אז החלה הנאשמת לדחוף את המתלוננת, וגרמה לאי סדר משמעותי בבית המתלוננת, ובכלל זה, שפכה בקבוק עם נוזל, זרקה מאוורר שהיה במקום והשליכה חפצים שונים.

6. בהמשך, בעוד המתלוננת ישבה על הספה, התנפלה עליה הנאשמת וניסתה לחטוף מידיה את מכשיר הטלפון. משהצליחה לקחת את הטלפון של המתלוננת, זרקה אותו על הרצפה. אז נטלה הנאשמת סכין יפנית שהייתה במקום, הצמידה לצווארה ואמרה למתלוננת "זה מה שאת רוצה?" ואף כיוונה את הסכין לעבר המתלוננת. תסקיר מבחן מיום 6.5.2024

7. התסקיר מבוסס על שיחות עם הנאשמת, שיחה טלפונית עם המתלוננת, שיחה טלפונית שנערכה עם המאמנת האישית של הנאשמת, מסמכים רלוונטיים שהציגה הנאשמת (כגון אישורי לימודים, אישורי שכר ומסמכים רפואיים), פרוטוקול מיום 18.7.2023, כתב האישום המתוקן וגיליון רישום פלילי מעודכן ליום 5.5.2024.
8. הנאשמת בת 40, רווקה, מתגוררת ב..... ועובדת בחנות אופטיקה לדבריה. הנאשמת בת יחידה, ואביה נפטר כשאמה הייתה בהריון עמה. אמה בת 61, כיום אינה עובדת על רקע בעיות רפואיות, התחתנה בשנית כשהייתה הנאשמת בת 7 ובהמשך התגרשה. מנישואין אלה לנאשמת שתי אחיות עמן היא אינה בקשר. בחלוף הזמן ונוכח חובות כלכליים כבדים במשפחה, נאלצה הנאשמת לסייע לאמה בטיפול באחיותיה הקטנות, וניהלה מערכת יחסים מורכבת עם אמה במשך השנים. לצד זאת, תיארה הנאשמת כי היום מנהלות היא ואמה קשר קרוב.
9. הנאשמת בעלת השכלה של 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה ותעודת מקצוע בתחום שיווק במדיה (הוצגו אישורים לימודיים), לדבריה, שירתה שירות צבאי מלא בהצטיינות במחלקת שלישות. עוד מסרה הנאשמת כי במהלך השנים עבדה בעבודות שונות, בשנתיים האחרונות ועד לאוגוסט '23 עבדה בחברת הייטק בתחום משאבי אנוש וכיום כאמור, עובדת כמוכרת בחנות אופטיקה, בשאיפה לשוב ולבסס תעסוקה בתחום השיווק.
10. בהתייחסות הנאשמת לביצוע העבירות, קיבלה האחרונה אחריות מלאה על המיוחס לה, ותיארה כי ברקע לביצוען היו תחושות קשות של מידור, בדידות, אכזבה, השפלה וכעס. עוד מסרה כי הייתה נתונה בהצפה רגשית והתקשתה לווסת את עצמה ואת רגשותיה והדבר הוביל להתנהגות אלימה. הנאשמת ביטאה חרטה רבה, הבנה לפסול שבהתנהגותה, אמפטיה לפגיעה באמה והבנה כי חסרו לה כלים להתמודדות אדפטיבית עם רגשותיה וחשה בושה רבה נוכח מעשיה.
11. הנאשמת מסרה כי משנת 2014 ועל רקע מצב רגשי ירוד, מצויה במעקב פסיכיאטרי ונוטלת טיפול תרופתי נוגד דיכאון. לדבריה, לאחר העבירה שונה לבקשתה הטיפול התרופתי (הוצג אישור רפואי). עוד מסרה כי מזה כחצי שנה מקיימת שיחות פרטניות עם מאמנת אישית במהלך מתמקדת במערכות יחסים ובוחנת דפוסי תקשורת. בשיחה שערך שירות המבחן עם המאמנת עלה כי האחרונה מקיימת עם הנאשמת שיחות שבועיות, והיא מתרשמת מהנאשמת כאישה רצינית, ללא דפוסים תוקפניים, המבטאת מוטיבציה לשינוי מקדם בחייה בכלל ובהיבט הזוגי בפרט. לציין כי במהלך האבחון שירות המבחן שיתף את הנאשמת בהתרשמותו ממצבה וההערכה בצורך בשילובה בטיפול רגשי במרכז למניעה וטיפול באלימות במשפחה, והנאשמת הביעה נכונות לכך.
12. בשיחה שערך שירות המבחן עם המתלוננת, תארה האחרונה מערכת יחסים משמעותית אך מורכבת שקיימה עם הנאשמת לאורך השנים. כן הדגישה כי התנהלות הנאשמת הייתה חריגה וכי לאחר ביצוע העבירות הצליחו לשקם את הקשר ביניהן, דיברו בפתיחות על רגשותיהן וכיום מנהלות קשר תקין וקרוב.
13. שירות המבחן התרשם מנאשמת בעלת ביטחון והערכה עצמית נמוכים, שגדלה והתפתחה במערכת משפחתית מורכבת, מתמודדת עם תחושת בדידות ונעדרת מערכת תמיכה משמעותית. לצד זאת, התרשם שירות המבחן ממאמציה של הנאשמת ויכולותיה להתנהלות תקינה בחברה, מעשיה בביצוע העבירה חריגים להתנהגותה, היא אינה בעלת דפוסים אלימים מושרשים, וככל הנראה ביצעה העבירות מתוך אימפולסיביות ותחושות קשות על רקע דינאמיקה משפחתית מורכבת ותוך שפעלה בקלות דעת. על כן סבור שירות המבחן כי חשוב שהנאשמת תשתלב בטיפול תואם צרכיה.

14. בין גורמי הסיכון שקל שירות המבחן את הגורמים הבאים: ביצוע העבירות הנוכחיות וחומרתן, האימפולסיביות הכרוכה במעשיה של הנאשמת, חוויות קשות וטראומטיות שטרם עובדו, דינאמיקה משפחתית מורכבת והעדר גורמי תמיכה משמעותיים בחייה. בין גורמי הסיכון שקל שירות המבחן את הגורמים הבאים: הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, הבעת חרטה, היעדר דפוסים אלימים מושרשים, פנייתה לקבלת עזרה, היותה נתונה במעקב פסיכיאטרי, התרשמות שירות המבחן כי הליך המשפטי הנוכחי היווה עבור הנאשמת גורם מרתיע משמעותי ונכונותה להירתם לטיפול ייעודי בתחום האלימות במשפחה. שירות המבחן העריך כי בכפוף להשתלבות הנאשמת בהליך טיפולי, הסיכון להישנות עבירות דומות יפחת. לאור האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת צו מבחן למשך שנה.
15. כמו כן, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעת הנאשמת בדיון, חרף היעדר הצגת נזק קונקרטי מידי אך נוכח חששותיה של הנאשמת כי ההרשעה תקשה עליה במציאת עבודות בפרט בתחום השיווק במדיה ובתחום ההייטק. טיעוני הצדדים לעונש
16. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיה של הנאשמת ובהם הגנה על שלמות גופה ובטחונה של המתלוננת, כמו גם שלמות התא המשפחתי. בתוך כך הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה כאשר הנאשמת התייחסה לאימה המבוגרת בצורה משפילה, גרמה לאי סדר בביתה, ואיימה עליה באמצעות סכין. לפיכך, ובהתבסס על פסקי דין הממחישים את מדיניות הענישה הנהוגה, אליבא המאשימה, יש לקבוע את מתחם הענישה בין חודשיים מאסר ועד לשנת מאסר לצד ענישה נלווית.
17. המאשימה לא התעלמה מאופיו החיובי של התסקיר אך סבורה כי עניינה של הנאשמת אינה עונה על אמות המידה שנקבעו בפסיקה, קרי, הנאשמת לא החלה בטיפול ולא עליה בידיה להוכיח פגיעה קונקרטית בעתידה באם תורשע. עוד בהקשר זה הזכירה המאשימה כי עבירות אלימות במשפחה ככלל אינן מסוג העבירות שמאפשרות הימנעות מהרשעה.
18. לטעם המאשימה לאור הנסיבות העומדות לזכותה של הנאשמת, לרבות העדר הרשעות קודמות, ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי, כמו גם יתר הנסיבות המפורטות בתסקיר, העונש הראוי לנאשמת מצוי בתחתית מתחם הענישה, משמע, מאסר בן חודשיים ימים לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית. עמדתה תמכה בפסיקה.
19. ב"כ הנאשמת לא חסכה מאמץ לשכנע את בית המשפט כי ראוי להימנע מהרשעתה של הנאשמת. בתוך כך לא חלקה על הפגיעה בערכים המוגנים ולא ביקשה להפחית או לצמצם מחומרת העבירות בגין נותנת הנאשמת את הדין, אלא שביקשה שיינתן משקל לכך שמדובר באירוע נקודתי, והנסיבות שהובילו להתפרצות נעוצות במצבה הנפשי של הנאשמת כמו גם המצוקה שחוותה כאשר גילתה ביד המקרה כי נמצא פתרון דיור למתלוננת מבלי שנועצו בה. אליבא ההגנה, מתחם הענישה במקרה דנן, מתחיל בהימנעות מהרשעה ועד למאסר על תנאי.
20. מכאן, ובהינתן גילה של הנאשמת, העדר הרשעות קודמות, אי פתיחת תיקים נוספים, ההודאה ולקיחת האחריות, ההליך הטיפולי בו השתלבה הנאשמת מיוזמתה בתחום הנפש, שיקום הקשר עם המתלוננת ועמדתה של זו, סבורה ב"כ הנאשמת אין תועלת בהרשעת הנאשמת ויש למקם את עונשה בתחתית המתחם לו עתרה, דהיינו, אי הרשעה (טענ/1 - טענ/3).
21. לתמיכה בעמדה זו, הפנתה ב"כ הנאשמת לפסיקה המלמדת לטעמה כי בתי המשפט אינם נדרשים למבחנים דווקניים ומחמירים, וישנה מגמת התרככות לפיה די בפגיעה בדימוי העצמי ובתרחישים תיאורטיים להצדיק אי הרשעה.

22. מטעמים אלו, עתרה ב"כ הנאשמת להימנע מהרשעה ולהעמיד את הנאשמת בצו מבחן.
23. בדברה האחרון אמרה הנאשמת: "בוכה- מאז האירוע אני מטפלת בעצמי בכל הספקטור שאני צריכה, רגשיים ופסיכולוגיים וגם ניו פידבק וגם פסיכולוג, פילאטיס והכל כדי להגיע לאיזה שהוא איזון רגשי. את האחריות לקחתי מהתחלה גם בחקירה במשטרה וגם אחרי. מקום העבודה גם עזבתי כדי לטפל ולהתרכז בי הרבה יותר. היום אני עובדת במקום ומשתכרת בו מחצית ממה שהשתכרתי בעבר ותוך כדי שאני משתדלת להגיע לאימא שלי ולעזור לה במה שצריך, בין אם כלכלית ובין אם לדבר על אירוע שהיה".
- דיון והכרעה
24. למעשה, המחלוקת נסובה על גבולות מתחם הענישה. לטעם המאשימה יש לקבוע את המתחם בין חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר ורכיבים נוספים, בעוד לשיטת ההגנה, תחילתו של מתחם הענישה הוא אי הרשעה וסופו במאסר מותנה. מעבר לכך, הצדדים מסכימים שיש לקבוע את עונשה של הנאשמת בתחתית מתחם הענישה, שכן שיקולי השיקום כשלעצמם אינם מצדיקים סטייה ממתחם הענישה.
25. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר המבחן, כמו גם המסמכים והפסיקה שהוגשו לעיוני, לא שוכנעתי כי ענינה של הנאשמת נופל בגדר אותם חריגים שבחריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין, אלא שהאיזון הראוי נמצא בין לבין, משמע סיום ההליכים בהרשעה ובענישה צופה פני עתיד.
26. נפתח ונזכיר כי אי הרשעה אינה חלק ממתחם הענישה, שכן היא אינה מהווה ענישה בפני עצמה, ולעולם יתלוו לה דרכי ענישה נוספות. לכן, משהוכח ביצועה של עבירה, הכלל הוא הרשעה בעוד שהימנעות מהרשעה היא חריג לכלל. משכך, "אי הרשעה" אינה יכולה להיות חלק מהמתחם - שמטיבו עוסק בכלל, ולא בחריג - ואשר קובע מהו העונש ההולם לסוג העבירה בנסיבות ביצועה. בהקשר זה אפנה לרע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל (4.7.2019) שם נקבעו הדברים הבאים:
- "למעלה מן הצורך, אעיר כי אי הרשעה אינה עונש, ויפים לעניין זה הדברים הבאים: "אי-הרשעה אינה עונש. האפשרות להימנע מהרשעה אינה מנויה בפרק ו' לחוק העונשין, שכותרתו "דרכי ענישה" אלא בחוק סדר הדין הפלילי. השיקול המרכזי המנחה את בית המשפט בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם הוא יחס בלתי מידתי בין התועלת שבהרשעת הנאשם לבין הנזק שעתידי להיגרם לו כתוצאה מכך. שיקול זה אינו חלק ממערך השיקולים המנחה את השופט בקביעת מתחם העונש ההולם." (יניב ואקי ויורם רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 413, 428 (2013))."
27. מכאן שכנקודת מוצא, שאלת אי הרשעה היא שאלה עצמאית ונפרדת אשר נבחנת בהתאם לתנאים שנקבעו ברע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: הלכת כתב). בקצרה, סיום ההליך ללא הרשעה מותנה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים. התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה בנסיבותיה, מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים. התנאי השני הוא כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. על האחרון הנטל להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבסס פגיעה זו בראיות (ראו: רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018); רע"פ 1535/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל (15.03.2020). רע"פ 7224/04 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014). ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013) כן נקבע כי אין די באפשרויות תאורטיות עתידיות ועל הנזק להיות מוחשי וקונקרטי; רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).

28. לצד זאת אפשר להצביע על מקרים בהם בוטלה הרשעה אף בהיעדר אינדיקציה מוחשית ממשית לפגיעה, וזאת חרף הכלל בדבר החובה להוכיח פגיעה קונקרטית. ראו רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017); ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.2014); רע"פ 1721/12 איראשי נ' מדינת ישראל (30.3.2014); ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.2014); ע"פ 1880/13 אברהם נ' מדינת ישראל (3.2.2014); רע"פ 3446/10 אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.2011); עפ"ג (באר שבע) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.2020); עפ"ג (ירושלים) 20164-11-16 מדינת ישראל נ' כהן (8.7.2020).
29. הוסיפה וקבעה ההלכה הפסוקה כי בין התבחינים השונים מתקיימת "מקבילית כוחות" במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש המבקש להימנע מהרשעה - להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. וגם ההפך הוא הנכון. ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר שבית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. למותר להזכיר כי בחינת היחס בין התבחינים השונים תעשה רק מקום בו השתכנע בית המשפט כי סוג העבירה בנסיבותיה, מאפשר לוותר על הרשעה מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה ((ראו עפ"ג (מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.2.2012); ע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 26443-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל (21.6.2015)).
- מן הכלל אל הפרט.
30. הנאשמת ילידת 1984, רווקה, בעלת השכלה של 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה ותעודת מקצוע. לדבריה, שירתה שירות צבאי מלא. במהלך השנים עבדה במגוון עבודות שונות, ובכלל זה, עבדה בחברת הייטק בתחום משאבי אנוש וכיום כאמור, עובדת כמוכרת בחנות אופטיקה, בשאיפה לשוב ולבסס תעסוקה בתחום השיווק.
31. הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה ועוד בתחנת המשטרה, נטלה אחריות על מעשיה, חסכה את שמיעת עדות המתלוננת וחסכה בזמן שיפוטי ניכר. בפני שירות המבחן ביטאה חרטה רבה, הכירה בפסול שבהתנהגותה, אמפטיה לפגיעה באמה והבנה כי חסרו לה כלים להתמודדות אדפטיבית עם רגשותיה וכן חשה בוושה רבה נוכח מעשיה.
32. אין לחובת הנאשמת הרשעות קודמות, ומאז ביצוע העבירות חלף זמן ניכר ולא עומדת טענה נגדה בפרק זמן זה.
33. באשר לתנאי הראשון, האם סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר ביטולה של הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה נוספים. עסקינן בעבירת אלימות שהתרחשה בבית של המתלוננת, המקום בו ישנה ציפייה טבעית לביטחון ולמוגנות. הנאשמת הגיעה לבית המתלוננת בשעת בוקר הרימה קולה, קיללה, השליכה חפצים וגרמה לתוהו ובוהו בבית וכן הפעילה כוחה על המתלוננת כאשר דחפה אותה וניסתה ליטול בכוח את מכשיר הטלפון הנייד שלה.
34. אכן, לא נגרם נזק לרכוש ולגוף והמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי, אך אי אפשר להתעלם מהעובדה כי במהלך האירוע עשתה הנאשמת שימוש בסכין יפנית. תוצאות מעשים כגון אלו עשויים היו להיות טראגיים, למרבה הצער כבר היו דברים מעולם. כן יש להביא בחשבון את הפגיעה הנפשית והמנטלית במתלוננת, בגילה המבוגר, וזו לעיתים חמורה יותר מהפגיעה הפיזית.
35. הרי אם כן, עסקינן באירוע שאמנם אינו מתוכנן, אך ארוך בזמן ולנאשמת הייתה שליטה מלאה על מעשיה והיא הייתה יכולה להימנע מהם ולמצער הייתה יכולה להפסיקם בכל רגע נתון. אלא שהנאשמת התקשתה לווסת את דחפיה האלימים, וגם מעורבותו של בן משפחה אחר לא הרתיעה אותה ולא הביאה אותה להתעשת. הנאשמת פעלה באימפולסיביות ולא הקדישה כל מחשבה לתוצאות האפשרויות לאירוע ולהשלכותיו.

36. את ביצוע העבירה הסבירה הנאשמת בטיבה של מערכת היחסים המשפחתית המורכבת ובמצבה הנפשי המורכב. לדבריה, חוותה תחושות קשות של מידור, בדידות, אכזבה, השפלה וכעס. ולאור ההצפה הרגשית בה הייתה נתונה, התקשתה לווסת את עצמה ואת רגשותיה והדבר הוביל להתנהגות אלימה. לראייה הוצגו מסמכים מהם עולה כי משנת 2014 ועל רקע מצב רגשי ירוד, מצויה במעקב פסיכיאטרי ונוטלת טיפול תרופתי נוגד דיכאון (טענ/1).
37. מכאן שהפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת. נזכר כי עבירות האלימות פוגעות בערכים החברתיים המוגנים שעניינם הזכות לכבוד, לביטחון ולשלמות הגוף והנפש. וכאשר מדובר בעבירות אלימות המבוצעות בתוככי התא המשפחתי, הפגיעה בערכים החברתיים מוגברת.
38. בהקשר זה אי אפשר שלא להזכיר כי מזה תקופה אנו נחשפים יותר ויותר לפגיעות שנעשות במסגרת התא המשפחתי, והפגיעה היא קשה בקורבנות כמו גם ביתר בני המשפחה. אלימות ככלל ואלימות במשפחה בפרט, הפכו להיות מכת מדינה. וכחלק ממיגור תופעה נפסדת זו, נגע רע בחברה, על בית המשפט מוטלת החובה להשמיע את קולו ולהוקיע מעשים אלו בענישה בלתי מתפשרת. ראו מיני רבים: רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021).
39. הימנעות מהרשעה משדרת מסר הפוך. על חשיבות הרשעה בעבירות כגון דא לצורך הרתעת היחיד והרבים, ראו: רע"פ 6002/22 ריאבנקו נ' מדינת ישראל (19.9.2022); רע"פ 5431-15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.8.2015); ע"פ מדינת ישראל נ' שדה (5.5.2024); ע"פ ג' 63003-05-19 פלוני נ' מדינת ישראל (11.9.2019); ת"פ רח' 9957-05-12 מדינת ישראל נ' פלוני (23.2.2015); ת"פ 24737-03-11 מדינת ישראל נ' פלוני (9.10.2014).
40. לפיכך ומבלי לקבוע מסמרות, ככלל עבירות אלימות כגון דא, אינן מסוג העבירות שמתאימות לביטולה של הרשעה, ובפרט בנסיבות המקרה דנן, כאשר נעשה שימוש בסכין וצודקת המאשימה כי פוטנציאל הנזק הוא רב.
41. הנאשמת גם אינה עוברת את המשוכה בכל הנוגע לתנאי השני, שכן לא עלה בידה להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיית אם תורשע בדין, וזאת להבדיל מקביעה כי ביצעה את העבירה. ובעניין זה, בניגוד להגנה, אינני סבורה כי יש להסתפק בתרחישים תיאורטיים. הרשעה בהחלט יכולה לפגוע בכבוד ובדימוי העצמי אך פגיעה שכזו אינה רגשית לכל הליך פלילי ונכונה לכל הנאשמים. נזכר כי על המבקש להימנע מהרשעתו להוכיח פגיעה חמורה בעתידו. זו לא הוכחה במקרה דנן.
42. תפקודה התקין של הנאשמת, המאמצים שמרכזת בתחום התעסוקתי, הקשר הטיפולי עם גורמי בריאות הנפש, שיפור הקשר עם המתלוננת, הימנעות ממעורבות נוספת בפלילים, כמו גם כוונותיה ושיאפותיה לעתיד, ראויים להערכה. עם זאת, הנאשמת לא עברה שיקום מרשים או יוצא דופן המצדיק סטייה ממתחם הענישה עד לכדי הימנעות מהרשעה ולא הוכיחה קיומו של נזק קונקרטי וממשי. נדמה כי זוהי גם עמדת ההגנה, שלא טענה כי מדובר במקרה בו יש לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום וביקשה להגמיש את הכללים הדווקנים בנוגע לסוגיית הרשעה.
43. מכאן ועל אף שתסקיר המבחן הוא בעל אלמנטים חיוביים ניכר כי השיקולים המרכזיים, שלא לומר הבלעדיים, שעמדו לנגד עיני שירות המבחן בהמלצתו, הם היותה של הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות ונתונה האישיים. שיקולים אלו כשלעצמם נשקלים בגזירת הדין ופועלים לזכות הנאשמת אך הם אינם מצדיקים ביטול הרשעה.

44. בסופו של דבר, המלצתו של שירות המבחן לעניין ביטול ההרשעה אינה הולמת את נסיבות המעשה בדגש על השימוש בסכין, ובנסיבות העושה. למותר לציין כי השיקולים לאורם פועל שירות המבחן במלאכת גיבוש המלצותיו, אינם בהכרח חופפים באופן מלא למגוון השיקולים שבית המשפט נדרש לאזן ביניהם בגזירת העונש. המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה, ואין באמור בה לכבול את ידי בית המשפט (ראו: רע"פ 1756/16 ימיני נ' מדינת ישראל פסקה 11 (16.3.2016); רע"פ 10904/04 מיארה נ' מדינת ישראל פסקה 6 (9.12.2004); רע"פ 6908/04 איבגי נ' מדינת ישראל (27.7.2004); ע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 13 (14.11.2018); ע"פ 4472/16 עווד נ' מדינת ישראל פסקה 7 (15.06.2016); ע"פ 2015/13 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 10 (5.8.2013)).

45. להשלמת התמונה, אומר כי הפסיקה היא רבה ומגוונת בעניין סוגיית ההרשעה. כפי שאפשר להיווכח מפסקי הדין שהציגה ההגנה אכן ישנם מקרים בהם בתי המשפט נמנעו מהרשעת נאשמים בעבירות דומות כגון: ת"פ 72771-07-19 מדינת ישראל נ' לי (11.5.2021); ת"פ 13404-01-21 מדינת ישראל נ' אברהם (25.10.2022); ת"פ 55087-03-21 מדינת ישראל נ' סימון (3.4.2022). ומנגד ישנם פסקי דין בהם בתי המשפט דחו עתירת ההגנה להימנע מהרשעה. כגון: רע"פ 3539/22 דיין נ' מדינת ישראל (30.5.2022) הוצג על ידי המאשימה; 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021); ת"פ 55773-05-19 מדינת ישראל נ' ברוורמן (19.10.2022).

46. מכל מקום, המקרים בהם נמנעו בתי המשפט מהרשעה הם חריגים ולא מצאתי כי אפשר להקיש מהם לעניינינו שלנו. הענישה היא לעולם אינדיבידואלית וכל מקרה נבחן לגופו תוך עריכת איזונים מתאימים. ובמקרה שלפני לא מתקיימים הקריטריונים שנקבעו בפסיקה שיובילו להימנעות מהרשעה. למותר לשוב ולציין כי שומה על בית המשפט להרים תרומתו במלחמה בנגע האלימות, המתפשט כרעה חולה. ביטול הרשעה משדר מסר הפוך לגמרי.

47. בהינתן המקובץ מצאתי לקבוע את עונשה של הנאשמת בתחתית מתחם הענישה. ככלל המתחם לו עתרה המאשימה הוא סביר ומקובל ותואם את מדיניות הענישה ואם מצאתי לקבוע מתחם מתון יותר, כאשר תחילתו במאסר מותנה, הרי זה משום שאני סבורה כי יש לתת ביטוי למצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע העבירה.

תוצאה

48. לנוכח האמור ובאיוון בין הנסיבות לזכותה של הנאשמת לבין הנסיבות העומדות לחובתה, אני גוזרת עליה את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות לרבות איומים.
- ב. הנאשמת תיתן התחייבות בסך ₪ 3,000 וזאת למשך 3 שנים שלא תעבור עבירת אלימות לרבות איומים. הנאשמת תצהיר על התחייבותה עוד היום אם לא כן תיאסר למשך 5 ימים.

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, ד' סיוון תשפ"ד, 10 יוני 2024, במעמד הצדדים.